

GLE DAMO

Kljub vsemu radost in ljubezen

V **SNG Nova Gorica** so novo sezono odprli s krstno uprizoritvijo slovenskega dramskega besedila *Hura, Nosferatu!* na malem odru. Avtor besedila je letošnji prejemnik kresnika za najboljši slovenski roman Andrej E. Skubic.

NOVA GORICA ▶ Dramsko besedilo, ki je bilo leta 2007 na *Tednu slovenske drame* v Kranju nominirano za Grumovo nagrado, je uprizoritev dočakalo v številčni produkcijski zasedbi. Za uresničitev projekta so moči združili Neta (Nova evropska teatarska akcija), **SNG Nova Gorica**, Slovensko mladinsko gledališče Ljubljana in Kulturno društvo B-51.

Tokratno odločitev, da si naproti stopita uveljavljeni prozaist in dramatik, čigar življenjska zgodba vključuje tudi vzgojo in sobivanje z deklico z Dravetovim sindromom (ena od oblik epilepsije) in prav tako uveljavljena dramatičarka in performerka, tokrat v vlogi režiserke, **Simona Semenič**, tudi sama epileptičarka, se je izkazala za izvrstno. Specifični problem, ki ga vsak od njiju pozna iz svoje perspektive, namreč zahteva posebno občutljivost in posluš za problematiko ter predvsem učinkovit in subtilen pristop k njenemu predstavljanju. In če je Skubic mojster besede, je Simona Semenič tudi mojstrica performansa, kar se v predstavi *Hura, Nosferatu!* več kot dobro zrcali.

Tema, ki jo avtor obravnava - vsakdanje družinsko življenje z neprestanim soočanjem s hudo obliko

epilepsije ter vzdrževanje lastne (poklicne) identitete - namreč ni ravno lahkotna, potencialno pa lahko zdrsnje v "zateženost". Potem ko je avtor tovrstno nevarnost odpravil, se ji ogne tudi predstava.

Prostor in oder sta očiščena vsega odvečnega, spektakelskega ali pretirano realističnega (scenografija in oblikovalka svetlobe je **Petra Veber**). Izpod stropa visi (in prekriva pod) veliko belo platno, jadro, ki markira igralni prostor, po katerem se gibljejo člani pisateljeve družine, med njimi deklica Vida. Belina in ideja jadra za njo prostor vzpostavljata kot neomejen poligon sanjarij in svobode na eni strani, na drugi pa kot strogo zamejen, medicinsko klinični laboratorij, v katerem se eksperimente izvaja na človeškem življenju v vseh njegovih raznoterih niansah. Odtenke vzdušja nakazujejo svetlobne spremembe in scenski dodatki ali revkiziti ter njim odrejena večja ali manjša mera pozornosti.

Vlogi deklice Vide in Aleševe (pisateljeve, očetove) odvetnice sta zaupani **Arni Hadžialjevič**, ki od upodobitve epileptične deklice z iskrivimi očmi, otroško radostjo in epileptičnimi napadi do mestoma neizprosne in brezčutne, v

drugih trenutkih pa nemočne odvetnice, prehaja tekoče in sproščeno. Igralka deklico interpretira kot nedolžno, iskrivo, pa tudi svojeglavo in nagajivo mlado osebo z lastnim spektrom čustvovanja, ki se od "normalnih" v glavnem razlikuje le po tem, da manj upošteva njihove meje in pravila spodobnosti kot kakšen drug mladostnik.

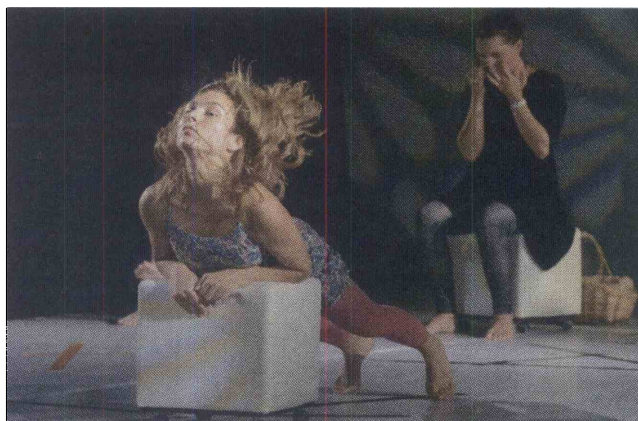
Igralsko je deklici Vidi komplementarno odigran lik pisatelja, Vidinega očeta Aleša (interpretira ga **Blaž Valič**). Ta dogajanje vseskozi beleži, znajti se mora v trenutkih družinskih nesoglasij, ki jih ustvarja spremenjeni vsakdan, in v pisateljevanju. Njegovo življenje spremljajo ironija, črni humor, bolečina ter kljub vsemu radost in ljubezen. Med vsa čustva se vrvajo tudi elementi upora in oporekanja zahtevam bližnjih (denimo mame Marije, ki jo igra **Damjana Černe**), ki simbolizirajo družbeno normo, zahtevo po "normalnosti" za vsako ceno.

Družino sestavljata še nevrotična mama Nataša (**Maja Nemeč**) in Vidin brat Luka (**Boštjan Narat**), nadobudni glasbenik, ki v predstavi sodeluje z glasbenimi vložki in poleg svetlobe nakazuje odločilne prehode med situacijami.

Pronicljiva režija poskrbi za spremenjeno vlogo didaskalij: navodila za igralce zdaj izgovarjajo nastopajoče osebe, gibalno in odrsko učinkovito deluje mačja igra v sekvencah, v katerih se iz običajnega družinskega življenja prestavimo v polja pisateljevega ustvarjanja in njegove podzavesti.

Konec, ki morda name-noma ostaja odprt (dramaturgija je delo **Simone Hammer**) in bi utegnil kazati na nezaključenost zgodbe in dogajanja, ustvarja vtis nadaljevanja. Ideja, da torej to, kar smo videli, ni bil le fiktivni "show", je s tem še poudarjena. Prav tako na avantgardne postopke v gledališču spominjajo bosonogi igralci.

ANJA BAJDA

Deklico Vido in njeno mamo Natašo upodobita Arna Hadžialjevič in Maja Nemeč.